

Prelāta vēstule (februāris 2008)

Februāra vēstulē prelāts Ečevarija mūs aicina Gavēņa laiku uzņemt ar optimismu un vēlmi atgriezties, lai tādējādi piedalītos Dieva priekā.

27.11.2010

Mani dārgie bērni! Lai Jēzus sargā manas meitas un manus dēlus!

Mēs stāvam uz Lielā Gavēņa sliekšņa, kas ir laiks, kad Baznīca kā laba Māte atgādina saviem bērniem par nepieciešamību atkal no jauna

atgriezties pie Dieva, izlabot to, ko nepieciešams izmainīt mūsu dzīvē. Pats par sevi saprotams, kā līdzīgā situācijā sacīja Pāvests, „šis Evaņģēlijam atbilstošo pārvērtību laiks nedrīkst aprobežoties tikai ar īpašiem gada periodiem; tas ir ceļš, kas ejams ik dienu, kam jāapņem visu mūsu eksistenci, katru mūsu dzīves dienu”(1).

Vārdi, ko izrunā priesteris Pelnu Trešdienas liturģijas laikā, uzkaisot uz galvas pelnus, skan kā steidzinošs aicinājums uz sirdsapziņas izmeklēšanu: *Atceries, ka esi puteklis un par putekli pārvērties* (2). Tas ir ļoti izteiksmīgs atgādinājums tam, ka mēs esam mirstīgi radījumi un ka reiz pienāks brīdis, kad Dievs mūs aizsauks pie sevis, lai tiesātu mūsu domas, vārdus un darbus un dotu to algu, ko mūsu dzīve ir pelnījusi, vai tā būtu mūžīgā godība, attīrīšana vai nosodījums.

Lai mūs neizbiedē šīs realitātes
apcere, bet lai tā izraisa mūsos sāpes
par mūsu kļūdām un apņemšanos
laboties un izsauc arī prieku par
galīgo satikšanos ar Svēto
Trīsvienību, kas mūs sagaida. Savā
pēdējā enciklikā Svētais Tēvs mums
atgādina: „Jau no pašiem
agrīnākajiem laikiem paredzamā
Dieva tiesa ir iespaidojusi kristiešus
to ikdienas dzīvē, kā mēraukla, pēc
kuras vadīties pašreizējā dzīvē, kā
sirdsapziņas balss un vienlaicīgi kā
cerība uz Dieva taisnīgumu”(3).

Šo domu pasvītro kāds cits teikums,
kas tiek izrunāts šajā ritā:

*”Atgriezieties no grēkiem un ticiet
Evaņģēlijam”*(4). Mēs esam grēcinieki
un mums ir vajadzīga piedošana no
Dieva; tāpēc mēs tiekam aicināti uz
dziļām pārmaiņām un uz mūsu
šīs zemes ceļojuma kursa maiņu pretī
mūžīgajam mērķim, uz mūžīgo
laimību kopā ar Dievu. Es vēlētos, lai
mēs ar optimismu šajos vārdos

uztvertu aicinājumu laboties no dienas dienā. Ja mēs no šīs cīņas neatsacīsimies, tad dievišķais Tiesnesis mums „būs vienkārši Jēzus, nevis bargs un nežēlīgs soģis”(5), „mūsu” Jēzus, Dievs, kurš piedod.

Apcerēsīm vārdus, ko kādreiz rakstīja Svētais Hosemarija:
”Padomājiet par to, kā Kungs rūpējas par mums: Viņš vienmēr ir gatavs mūs uzklausīt, vienmēr atvērts cilvēku vārdiem. Viņš vienmēr ir mums klātesošs, jo sevišķi tagad, jo mūsu sirds ir atvērta un gatava attīrīties. „Salauztu un sagrauztu sirdi Tu, Dievs, nenoraidīsi”(Ps 51, 19) (6).

Svētā Baznīca kā gudra un pieredzējusi audzinātāja atkal un atkal noliek mūsu priekšā kristīgās mācības pamatidejas, lai tās nostiprinātos mūsu apziņā un mēs tās neaizmirstu. Iesākot Lielo Gavēni,

pelnu uzkaisīšanas rita laikā priesteris aicina mūs uz cerību pilnu dziedājumu: „Atgriezieties pie Kunga, sava Dieva! Jo Viņš ir laipns un žēlsirdīgs, lēnprātīgs un ļoti žēlīgs un labvēlīgs, un Viņam paliks jūsu žēl jums uzliktā soda dēļ” (7).

Katru gadu mēs no jauna atceramies, kā Gavēņa laika gars izpaužas trīs tradicionālos praktiskos veidos: lūgšanā, grēku nožēlošanā un žēlsirdības darbos. Tieši attiecībā uz šo liturģisko laiku es pēdējos gados esmu aicinājis jūs veltīt uzmanību šiem aspektiem. Šoreiz es gribu speciāli koncentrēt uzmanību uz grēku nožēlošanas garu, kuram jāvirza mūs – ar grēku nožēlu un rodot patvērumu Dieva žēlastībā – uz izlīgumu par mūsu un visu cilvēku grēkiem.

Komentējot pravieša Joēla aicinājumu nožēlot grēkus:
„Atgriezieties pie manis no visas

savas sirds”(8), ar ko mūs uzrunā Liturģija uzsākot Lielo Gavēni, Svētais Hieronīms saka: „Lai jūsu iekšējā grēku nožēla izpaužas ar gavēšanu, asarām un raudām. Ja jūs šajā laikā gavējat, jūs tiksiet pēc tam sātināti; ja jūs tagad raudat, jūs vēlāk varēsiet smieties; ja jūs tagad vaimanājat, jūs vēlāk tiksiet mierināti.... Nešaubieties par piedošanu, jo, lai cik liela arī nebūtu jūsu vaina, Viņa žēlsirdības lielums noteikti piedos jūsu daudzos grēkus”(9).

Pirmām kārtām mēs vēlamies saņemt piedošanu par mūsu pašu kļūdām. Mēs visi esam saņēmuši Kristības dāvanu, kas ir darījusi mūs par Dieva bērniem un Kristus Mistiskās Miesas locekļiem. Vai tad nav pats par sevi saprotams, ka mēs no visas sirds atbildam uz tik lielu mīlestību? Neraugoties uz to, mums jāatzīst, ka mēs bieži neesam izpildījuši Dieva Gribu mūsu vājuma

dēļ vai mazākais neesam atbildējuši uz Viņa mīlestību tik ātri un to augstsirdību, ko Viņam ir tiesības no mums sagaidīt.

Cik ļoti mūsu Tēvam sāpēja tas, ka daudzi kristieši aizmirst, cik liels gods un cieņa ir būt par Dieva bērniem! Viņa vārdus mēs varam ieslēgt savā sirdī: „Mosties! Klausies, ko saka Svētais Gars: *„Si inimicus meus maledixisset mihi, sustinuissem utique,”* - „Ja mans ienaidnieks mani nievā, es to varu paciest”. Bet tu... *„tu vero homo unanimes, dux meus, et notus meus, qui simulē mecum dulces capiebas cibos,”* – „tu, mans draugs, mans ceļabiedrs, tu, kas sēdi ar mani un lauz maizi”! (10)

Manas meitas un dēli, nezaudējot dvēseles mieru, bez aplinkiem mums vajadzētu atzīt mūsu grēkus un kļūdas, jo Dievs ir mūsu Tēvs, Tēvs itin visā, gatavs vienmēr ņemt mūs savās rokās. Parūpēsimies par to, lai

ik dienas mēs veltītu dažas minūtes sirdsapziņas izmeklēšanai – bez pārliekas skrupulozitātes, taču ar vaļsirdīgu smalkjūtību – tā, lai Svētā Gara gaismā redzētu, kas ir bijis labs, kas slikts un ko mēs varējām darīt labāk. Būsim pateicīgi par visu labo; par slikto kā bērni lūgsim piedošanu; un vienmēr nobeigsim ar nožēlas aktu – mīlestības skumjām - un ar konkrētu apņemšanos, kas varbūt nav liela, bet kas radusies no patiesas tiekšanās pēc iekšējās izaugsmes.

Tādējādi, ejot pie Grēksūdzes, mēs esam labi sagatavojušies un iegūsim no tās lielāku garīgu labumu. Vai mēs apzināmies, ka veicot sirdsapziņas izmeklēšanu, kas ir dziļi iesakņojusies kristiešu tradīcija, mēs atveram savu dvēseli Dievam? Vai mēs tāpat apzināmies arī, ka Dievs ir gatavs dāvāt mums savu žēlastību, lai mēs Viņu mīlētu vēl vairāk?

Baznīca kopš seniem laikiem ir rekomendējusi praktizēt biežu grēksūdzi un turpina to ieteikt. Bez šā personīgās svēttapšanas līdzekļa ir ļoti grūti, lai neteiktu neiespējami, noturēt kristieša dzīvi augstā līmenī; jo sevišķi, kad mūsu apkārtnē ir tik daudz iespēju, kas mūs var attālināt no Dieva. Tāpēc es nepaguršu mudināt jūs turpināt īstenot intensīvu un plašu *Grēksūdzes apustulātu*. Nepieļausim, lai mūs iespaido cilvēku attieksme, bet gan pamudināsim arī mūsu draugus, tuviniekus un kolēģus palīdzēt šai ziņā cilvēkiem, kas ir viņu tuvumā.

Iesakiet visiem (arī ar to, ka viņi mūsos redz, par ko mēs iekšēji esam pārliecināti) izmantot Gavēņa laikā bagātīgās žēlastības, lai pamatīgi attīrītu savas dvēseles un no jauna atklātu vai pastiprinātu sirsnīgas attiecības ar Dievu. Viņi atradīs mieru un būs laimīgāki, jo nav lielāka prieka, kā apzināties, ka esi

Dieva bērns. Tieksimies pēc tā, lai
viņi regulāri ietu pie šī *Prieka*
Sakramenta, kā to sauca mūsu Tēvs.

Es esmu runājis arī par
nepieciešamību lūgt piedošanu par
citu cilvēku grēkiem. Lai to darītu,
nekas īpaši liels nav vajadzīgs. To jau
izdarīja mūsu Kungs Jēzus Kristus,
mirdams par mums pie Krusta.
Tomēr viņš vēlētos, lai mēs Viņa
Atpestīšanas Upurim pievienotu
mūsu nelielos uzupurēšanās un
gandarīšanas darbus, ko sev līdzī nes
patī dzīve: slimības smagumu, citu
cilvēku nesapratni, grūtības darbā,
plānu sabrukšanu, ko mēs bijām
kaldinājuši ar tik lielu aizrautību...
Lai šāda veida nepatīkšanas, kas ir
daļa no mūsu personiskās
svēttapšanas, panestu labā
noskaņojumā, ir lietderīgi, jo īpaši
šajās nedēļās, pastiprināti pievienot
nelielus upurus caur atturību ēšanā,
dzeršanā, attiecībā uz ērtībām,
atpūtu vai izklaidi. Tie mūs vairāk

saistīs ar Jēzus Krustu un sagatavos mūs, lai Lieldienu svētki sniegtu mums daudz augļu.

Pāvests Benedikts XVI nesen atgādināja par to, cik derīga visiem ir tāda veida prakse. Savā enciklikā par cerību viņš raksta: „Pie šodien iespējams mazāk praktizētas, taču vēl pirms ne tik ilga laika ļoti izplatītas dievbijības formas pieder doma „uzupurēt” mazās ikdienišķās rūpes, kas mūs atkal un atkal ievaino kā vairāk vai mazāk sāpīgi adatas dūrieni, un tādējādi piešķirt tām jēgu”(11). Un pāvests noskumis par to, ka daudzi cilvēki, šķiet, ir aizmirsuši par šiem mīlestības apliecinājumiem Dievam, piebilst, ka dievbijīgās dvēseles vienmēr ir bijušas pārliecinātas, ka, uzupurējot ikdienišķās grūtības, tās „var pievienot savas mazās ciešanas Kristus lielajai Žēlsirdībai, tā ka tās var kļūt par daļiņu no Žēlsirdības dārgumu krātuves, kas tik ļoti ir

vajadzīga cilvēcei”(12). Un viņš nobeidz: „Varbūt mums vajadzētu apdomāt, vai tā nevarētu kļūt mums atkal par jēgpilnu iespēju”(13). Šo jautājumu es nododu tālāk jums, lai jūs lūgšanā to apsvērtu un tādējādi no jauna atklātu „neredzamā un šķietami nenoziēmīgā upura” vērtību (14), un lai jūs to uzdotu arī tiem cilvēkiem, kurus satiekat.

Kā katru mēnesi, lūdzu jūs būt ļoti vienotiem ar maniem nodomiem. Tagad īpaši lūdzieties par apustuliskā darba uzsākšanu Rumānijā un Indonēzijā; pašlaik tiek sperti konkrēti soļi, lai, ja tāda būs Dieva griba, tas patiešām sāktos jau šā gada laikā. Un turpiniet lūgties par Pāvestu un viņa nodomos, starp kuriem svarīgu vietu ieņem tiekšanās pēc visu kristiešu vienotības, uzsākot ar dziļāku un pārdabiskāku vienotību katoļu starpā.

No sirds lūdzu arī, lai mēs ik dienas
lūgtu Dievu par slimniekiem. Mūsu
Kungs mums patiesi ir devis
neizmērojamu bagātību, ka mēs
varam rūpēties par tik daudziem
cietējiem. Es gribētu, lai mēs visi pēc
Kristus parauga, kurš apmeklēja
slimos, lai viņus dziedinātu un
mierinātu, caur mūsu rūpēm par
viņiem iemantotu īstenas
tuvākmīlestības, žēlsirdības un
labestības dāvanas.

Noslēgumā lūdzu jūs vērsties pie
mūsu mīļā Dona Alvaro, kurš
19.februārī svin vārda dienu.
Palūgsim viņu, lai viņš dāvātu mums
no Kunga bagātīgi daudz brālīgas
mīlestības, tā, lai ikviens mūsu Darbā
ik brīdī, bet vēl jo vairāk tad, ja kāds
ir slim, justos pilns dzīvīguma, jo
Opus Dei ir ģimene šā vārda
visdziļākajā nozīmē, kurā visi viens
par otru stāv un krīt itin visā.

Ar mīlestību jūs svētījot,

Jūsu Tēvs

+ Havjers

Romā, 2008.gada 1.februārī

(1) Benedikts XVI, Uzruna ģenerālās audiences laikā, 21.02.2007.

(2) Misāle, Pelnu Trešdiena, Pelnu uzkaisīšana (sal. Rad 3,19)

(3) Benedikts XVI, Enciklika *Spe Salvi*, 30.11.2007, Nr. 41.

(4) Misāle, Pelnu Trešdiena, Pelnu uzkaisīšana (sal. Mk 1, 15)

(5) Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 168.

(6) Sv. Hosemarija, Kristus iet līdzās, Nr. 57.

(7) Misāle, Pelnu Trešdiena, Antifona pie pelnu uzkaisīšanas (sal. Jl 2, 13)

(8) Misāle, Pelnu Trešdiena, pirmais lasījums (Jl 2, 12)

(9) Sv. Hieronīms, Komentārs
Pravieša Joēla grāmatai II, 12-13.

(10) Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 244.

(11) Benedikts XVI, Enciklika *Spe Salvi*, 30.11.2007, Nr. 40.

(12) Turpat.

(13) Turpat.

(14) Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 185 un
509.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-februaris-2008/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-februaris-2008/) (6.08.2025)